

[Undervisningsministeren.]

ikke kan undgå, at der kommer udtalelser frem, som kan vække anstød på det ene og det andet sted.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Jeg skal ikke blande mig i den diskussion, som føres mellem den højtærede undervisningsminister og det ærede medlem hr. Harald Nielsen, men der er dog to bemærkninger, jeg gerne vil gøre. Den ene er den rent faktiske oplysning, som jeg synes, det er rimeligt at fremsætte, når undervisningsministeren nævner, at chefredaktøren i radioavisen er konservativ, at chefredaktør Grunnet ikke kan have ansvaret for de begivenheder, som her har været til diskussion, da han på det tidspunkt opholdt sig i De Forenede Nationer, i Paris. Jeg nævner det blot, fordi jeg synes, det var rimeligt at få dette noteret.

Hvad angår diskussionen om Reuter-telegrammet, vil jeg sige, at Reuter-telegrammet stammede fra et tidligere tidspunkt på dagen, men at communicate blev frigivet ved 9-tiden, og dette communicate var det officielle udtryk for, ikke blot hvad den danske delegation, men også hvad den engelske delegation ønskede at sige til offentligheden om rundbordskonferencen. Det var altså aftalt mellem de to delegationer som et udtryk for, at dette skulle være meddelelsen til offentligheden, og derfor burde radioavisen have holdt sig til dette communicate og ikke bragt et forlydende fra en journalistisk kilde, hvor pålidelig den ellers normalt kan være. Just når man ville være upartisk, var det rimeligt at give den officielle oplysning, som her forelå. Da man jo vidste, det var et ømtåligt emne, mener jeg altså der blev begået en fejl derved, uden at deri behøver at ligge nogen tendens.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch): Redaktør Grunnet har jeg kun nævnt til oplysning om, hvem der leder denne institution, pressens radioavis. Jeg har ikke nævnt redaktør Grunnets navn i forbindelse med denne tilfældige sag om Reuter-telegrammet, men når man rejser spørgsmålet „socialistisk slagside“ ved pressens radioavis, må det være rimeligt, at jeg siger, at den administrative leder af pressens radioavis er denne mand.

Angående communicate tror jeg, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil give

mig ret i, at der ikke ud af dette communiqué kan læses retningslinier vedrørende det bestemte punkt, som det ærede medlem hr. Harald Nielsen fremdrog — retningslinier, som kunne være brugt overfor Reuters telegram. Derfor synes jeg, man her vil lægge et ansvar på radioavisen, som den simpelthen ikke vil være i stand til at overtage.

Evald Christensen: I den henvendelse, jeg rettede til den højtærede kirkeminister forleden, havde jeg kun lejlighed til at fremsætte få og korte bemærkninger; jeg vil gerne føje lidt dertil, også i forbindelse med den højtærede justitsministers svar på mit spørgsmål.

Jeg takker begge de højtærede ministre for deres venlighed overfor tanken. I anledning af justitsministerens udtalelser vil jeg sige: mon ikke det samme på tilsvarende måde som for sygehusene gælder for fængslerne, at det særlig er ved de store fængsler, der er en fast ansat præst, hvad man for en stor del mangler ved de mindre fængsler og arrester.

Til den højtærede kirkeminister vil jeg sige, at jeg jo nok ved, at hvor der er et sygehus i en by, har sognets præst pligt til at tage sig af arbejdet på sygehuset. I Hjørring var det i en længere årrække den residerende kapellan der havde dette arbejde, men hvordan skal en mand i en sådan stilling — altså som andenpræst for en befolkning på 13 000—14 000 mennesker — kunne magte et sådant arbejde forsvarligt? Det kan han heller ikke. Han kan holde en andagt engang imellem, velsagtens en gang om ugen; men det er jo da ikke en forsvarlig betjening af et så stort patienttal som det, der her er tale om — jeg nævnte forleden dag, at der på Hjørring centralsygehus daglig er 700—800 mennesker, og deraf er ca. de 500 patienter. Den nævnte præstehjælp forslår meget lidt på et sådant sygehus, og det har man da også forstået, idet provsten i Hjørring har fået gennemført en turnus for omegnens præster med hensyn til at holde andagt på centralsygehuset, og den holdes stadig gående. Men selv med dette forslår hjælpen ikke — ikke på langt nær. Ganske vist mener jeg, at andagterne er værdifulde og skattede af patienterne, men sjælesørgertjenesten overfor de enkelte patienter kan kun lejlighedsvis nås på denne måde, og den regner jeg for at være noget afgørende.

I det hele gælder det efter min tankegang, at der på så store sygehuse som centralsygehuset i Hjørring og andre af lignende størrelse absolut bør være en fast præst, som